

Měsíc - archa Atlant'anů

Od nepaměti svítí na obloze Měsíc a inspiruje básníky i zamilované.

Ve starověku byl uctíván jako božstvo a na jeho počest byly skládány hymny. Je mnoho věcí, které spojují noční světlo s naší Zemí. Jsou to například známé přílivy a odlivy, které silně ovlivňují klima a migraci ptáků.

Podle lunárního kalendáře sázíme rostliny.

Měsíc je tajemný a jeho světlo odjakživa fascinuje ty, kdo ho v noci obdivují. Dokonce i psi na Měsíc štěkají a vlci vyjí. Jaká tajemství skrývá? Už se ví, že se pomalu vzdaluje od Země, ale důvody tohoto chování neznáme.

...Zdál se mi sen, ve kterém se mi zjevily některé záhady spojené s Měsícem. A vyjasnilo se, odkud se na našem horizontu vzal. A příběh byl zajímavější, než jsme si mysleli. Měsíc byl spojen s dávnou civilizací Atlantidy.

...Takže, sní se o tmavé obloze, o hvězdách. Měsíc září tajemným světlem, někam volá.

Najednou byl bílý jako led. Vnitřní hlas říkal, že tohle je dávná minulost. Tehdy ještě Měsíc neosvětloval pozemské noci, ale letěl daleko ve vesmíru. *„Bylo to tak dávno, že i mýty pradávných na to zapoměly, vždyť ani Atlantida tehdy ještě nebyla na naší planetě,“* problesklo ve vědomí. *„Nebyla na vaší planetě, ale... byla na jiné,“* ozval se znovu vnitřní hlas.

A přede mnou plynuly obrazy té druhé planety. Byla nedaleko dvojhvězdy Siria a na rozlehlé obloze zářila nejjasnější oválnou skvrnou. Záře hvězdy odrážela hluboké a temné vody velkého oceánu.

Tmavě modré, téměř černé vlny se tříštily o skalnaté a srázné břehy několika zdejších ostrovů. Studené větry obrousily divoké skály porostlé řídkými fialovými lesy.

Neskýtaly téměř žádný stín. Tyto skály byly vrcholky vysokých hor, téměř úplně spadajících pod vodní hladinu. Chladný vzduch byl řídký jako ve velehorách. Oceán byl naopak plný života a pod vodou bujně rostly zelené lesy řas. V nich se hemžily nevídané ryby: od malých, velikosti špendlíkové hlavičky, až po obry, jako jsou naše velryby.

Hluboké vody brázdily chobotnice, obrovské chobotnice, průhledné kalamáry a sépie. Útočiště zde našlo nesčetné množství měkkýšů. Někteří z nich připomínali kola o průměru 5-6 patrové budovy.

Ostatní lastury měly růžové, lila ostny a cestovaly po dně na těchto jehlicích.

Úžasné mořské hvězdy, ježci a další podivuhodná stvoření obývali velký oceán, který se táhl od okraje k okraji země. To znamená, že planeta byla téměř celá

zaplavena vodou, a pouze vysoké hřebeny hor vytvářely řetězce malých a velkých ostrovů.

Tato planeta byla domovem lidí s modrou krví, budoucích Atlantů z Platónovy Atlantidy.

Na nepřístupných útesech se třpytily lehké, doslova krajkové budovy se sněhobílými stěnami! Celé osady a města byly roztroušeny jako perly mezi divokými římsami a kameny. Kolonády z jiskřivého, jako cukr průsvitného kamene, podobného bílému achátu, připomínaly antické chrámy. Vyřezávané portiky a vlysy byly pokryty kamennými rybami, mušlemi, mořskými řasami. Na stěnách hrály všemi barvami kamenné mozaiky, jejichž hrdiny byly stejné ryby a chobotnice. Zdálo se, že moře vyšpláchno své obrazy na stěny těchto architektonických výtvorů.

Pod horními patry se skrývala spodní patra, která sahala až do podvodních skal. V okenních otvorech, které vypadaly jako chráněné obrazovky, šplouchal oceán.

Tato města obývali vysocí (2,5-3 metry výšky) lidé. Jejich bílá kůže modře zářila a jejich vlasy byly velmi jemné, průsvitné a třpytivé jako sníh. Pouze někteří měli zlaté vlasy. Jejich něžné modré, téměř průhledné oči byly jako led a nosy měli rovné jako řecké sochy.

Ženy se zdobily náhrdelníky a diadémy z duhového kovu, perel a perleti. Perlami si omotávaly prameny vlasů a zápěstí. Nosily úžasné látky. Nebo spíš materiál. Vždyť je vůbec netkali, ale vyráběli je z výměšků měkkýšů podobných kolům. Duhově lesklá látka se z nich dojila v podvodních farmách a natahovala se na nejtenčí vrstvu. Zde, ve vodě, ztuhla a změnila se v materiál, který se netrhal, nemačkal, byl velmi odolný a vodoodpudivý. Byl průhledný, ale zářil všemi barvami duhy. Namotávali jej kolem sebe v několika vrstvách, aby dosáhli neprůhledného stavu, a upevňovali ho přezkami a sponami bez propíchnutí, protože kus této „látky“ nebylo možné propíchnout ani rozříznout. Proto se oděvy nestříhaly, ale řasily se do nádherných záhybů podle postavy z jednoho kusu. Tato móda se do antického světa dostala až o tisíce let později.

Přesouvali se zde na stříbrných discích a aparátech podobných mořským ulitám, které se mohly pohybovat stejnou rychlostí jak na obloze, tak ve vesmíru, i pod vodou.

Tento svět však brzy postihla katastrofa, jak bylo řečeno. Sirius přitáhl zbloudilou, ledem pokrytou planetu. Pomalu se po spirále blížila k planetě Praatlantů.

V těch dobách existovala poblíž Siria další obydlená planeta. Tamní civilizace byla na mnohem vyšší duchovní úrovni než ta praatlantská. Také oni posléze přišli k nám na Zemi, jak říkal vnitřní hlas, a stali se bohy Egyptanů, Slovanů a Hindů. Stali se zakladateli Hyperboreje. Takže, jak předkové Atlantů, tak předkové Hyperborejců pocházeli z planet soustavy Siria, napadlo mě tehdy. Už tehdy byli sousedy.

Tak tedy, ta ledová planeta se stále více přibližovala. Praatlant'anům se podařilo pomocí své techniky její přibližování zastavit, ale v té době už led na ní pod vlivem paprsků horkého Siria roztál. Stala se z ní planeta oceánu. Lidem se ji podařilo zastavit na poslední chvíli vytvořením obřího magnetu. Pomocí něj ji odstrčili od své planety. V tu chvíli se z ní však vyvalily obrovské bubliny oceánské vody, které začaly dopadat na planetu Praatlantů a lily se nevídanými přívaly. Všechna tato voda v nepřetržitých proudech zaplavovala domovinu Atlant'anů.

Lidé se schovávali v podzemních podlažích svých budov. Nyní však poslední vrcholky hor pohltit oceán a lidé zůstali ve svých úkrytech na jeho dně. Deště ustaly. Přiletivší planeta přišla o atmosféru i o vodu. Stala se z ní kamenná poušť. Co se však stalo s těmi, kteří uvízli pod obrovskými vodami, jež celou planetu obklopily? Byli odsouzeni k záhubě. Ale tito lidé měli vysoce vyspělou techniku. Ve svých aparátech odcestovali na nyní opuštěného viníka jejich neštěstí.

Tam vybudovali podzemní sály a tunely. Naštěstí tam bylo mnoho jeskyní. Do dutin se pumpoval vzduch a do nádrží se napouštěla voda. Tak vznikala podzemní jezera a řeky. Chovaly se v nich ryby, měkkýši, řasy. Tento podzemní svět osvětlovaly obrovské světelné zdroje se svítivým plynem uvnitř. Stavěli zde domy s průčelími a obytné prostory se zasouvaly hluboko do stěn vytvořených dutin. Pod umělým světlem, které zde panovalo dnem i nocí, vyrůstaly celé ulice.

Praatlanti dostali od svých sousedů, budoucích Hyperborejců, darem energetický krystal, který se stal motorem a ohřívačem této velké archy.

Někteří z nich se nechtěli vydat do obrovského ledového prostoru. Podstoupili nějakou operaci, aby mohli dýchat pod vodou jako ryby a žít tam. Zůstali na zaplavené planetě. Ti, kteří si vytvořili domov na arše, se vydali hledat novou vlast. Archu vedl poslední vládce Praatlantů Atlan a jeho tři synové. Tak to bylo řečeno.

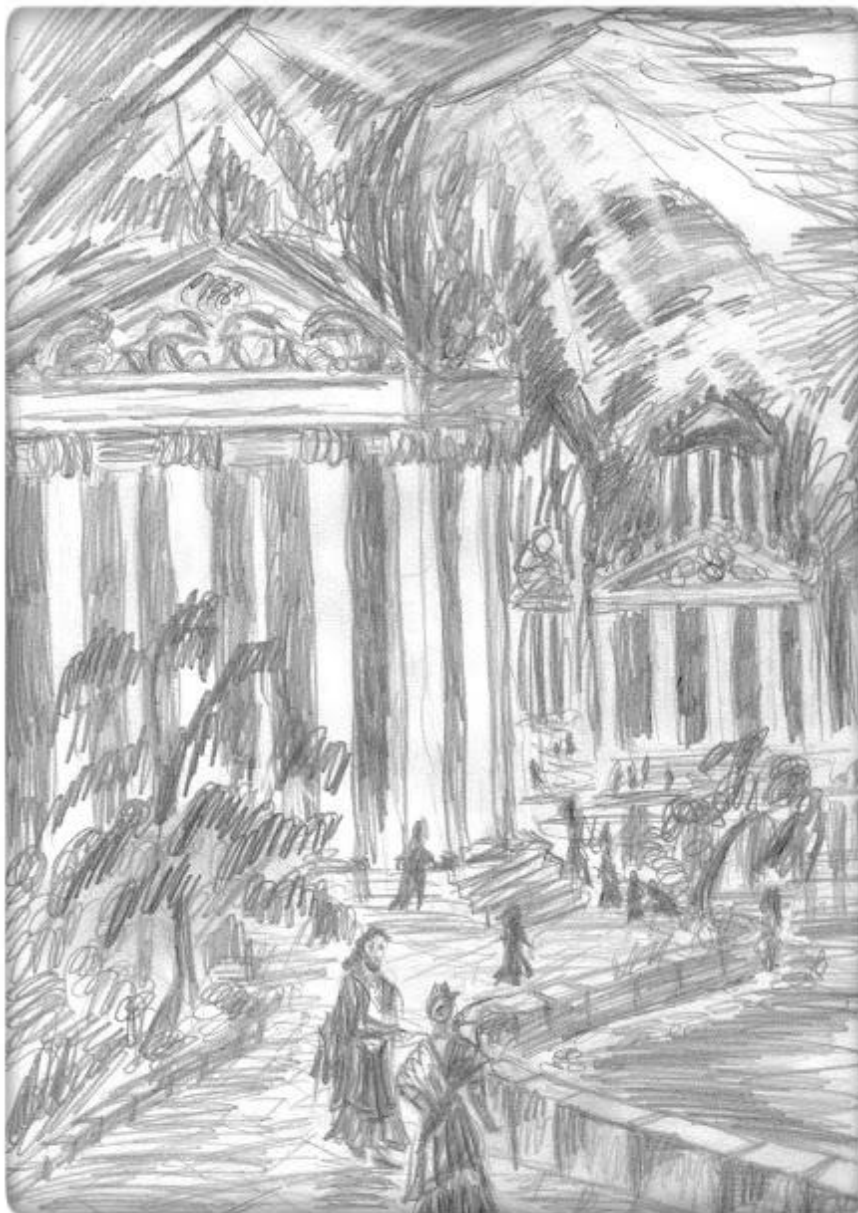
Zvláštní, ale zdálo se mi, že příběh biblického Noema a jeho tří synů v jistém smyslu opakuje tento velký kosmický exodus civilizace. Noemova archa se stala odrazem obří planetární archy Praatlantů. Historie se opakuje ve svých obrazech jako ve spirále.

A archa se plavila rozlehlým vesmírem navíjejíc na sebe vesmírný prach. A plula, poháněna krystalem, po cestě, kterou jí naznačili její susedé, budoucí Hyperborejci. Ti také letěli na Zemi, aby pomohli dávným Lemurijcům a osadníkům z Marsu v boji proti temným civilizacím. Předkové Hyperborejců sem však cestovali mnohem rychleji než Praatlant'ané, protože letěli na lodích, nikoli na celé planetě-arše. Jejich planeta neutrpěla žádné poškození od ledové bludné planety.

Planeta-archa letěla mnoho let, možná 500 nebo i více let, a to díky krystalu-pohonu. Praatlant'ané žili dlouho, ale i pro ně to byla dlouhá doba, asi jako pro nás 10 let.

Během této cesty se nejstarší syn panovníka stal otcem. Jeho žena porodila tu, jež se v Egyptě na Zemi bude jmenovat Isis. Život na arše plynul hladce, ale dny nestřídal noci a stále bylo věčné světlo.

Krystal dodával teplo a nesl archu prostorem, překonávaje čas. Lidé žili své životy: sklízeli úrodu, bavili se, rodili děti, obchodovali a nakupovali. Úzké uličky „měst“ tvořené průčelími se sloupy něčím připomínaly starověkou Petru. Z nich vycházeli na velká náměstí k umělým jezerům, lesům a řekám. Lidé si brzy přestali všimnout jeskynního stropu vysoko nad hlavami, osvětleného modrým světlem místo skutečné oblohy.

Ve městě Atlantů na Měsíci

...Ale poté čas utekl a já jsem jím prosvištěla, sotva jsem si všimla duhových křídel po stranách.

Planeta-archa se přiblížila k Zemi a způsobila obrovský příliv s katastrofálními následky na pobřeží. Z propasti oceánu se zvedla souš.

...A planeta-archa dodnes visí nedaleko Země a stále ji můžeme pozorovat na noční obloze. Je to známý Měsíc.

A tehdy uplynulo ještě mnoho let, než ti, kdo přicestovali na Měsíci, začali sestupovat na vzniklý kontinent.

...A tady už rozkvetla nová země, kterou Platón nazve Atlantidou. Prvním vládcem Atlantidy na Zemi se stal Atlan, který sem přivedl svou archu.

Z mramoru tu vyrostla města stejně krásná jako na domovské planetě Atlant'anů. Prosvětlené kolonády paláců a chrámů, kanály, nádherné mosty, rajské porosty lesů, bystřiny i řeky pokryly celý nový kontinent.

Na Zemi měl Atlan více dětí. Když zestárl, vzdal se vládnutí a vydal se do Země světla - Hyperboreje, jak bylo řečeno. Jeho dva starší synové se svými rodinami se usadili ve stejných zemích.

Rovněž bylo řečeno, že v Hyperboreji, u veliké hory Méru, podstoupila zasvěcení dcera nejstaršího syna Isis a sňatkem se spojila s Osirisem, představitelem rasy, která Hyperboreu založila. Vnitřní hlas je nazýval Siriánci.

V Atlantidě, respektive v jejím hlavním městě, vládl Chronos, třetí syn Atlanův. Jeho mladší bratři, narození už na Zemi, vládli v jednotlivých městech. Všichni si byli rovni a zasedali ve společné radě. Takto se tehdy v Atlantidě vládlo.

Ale Chronos chtěl vládnout zemi sám, jako nejčistší Atlant'an, který se ještě na té planetě narodil a přicestoval se svým otcem v měsíční arše. Začal spřádat intriky, podněcované temnými beztělesnými bytostmi černých draků (viz téma: Od Lemurie po Hyperboreu aneb bitvy draků), které Siriánci vyhnali do útrob Země, a postupně bratry odstavili od moci. Zašel dokonce tak daleko, že přitáhl Měsíc k Zemi. Příliv a odliv začaly zaplavovat a potápět pevninu. Tímto způsobem Chronos dokazoval svou moc.

Když se stal jediným králem Atlantidy, zbývalo z ní jen několik ostrovů. Jakmile se dostal k moci, nastolil tyranii. Jeho vládu začali poddaní nenávidět a trvala i na poměry života "nesmrtelných" Atlantů velmi dlouho.

Chronova vláda byla považována za „delší než čas“ a on sám se stal synonymem času. Ne nadarmo byl Chronos u starých Řeků bohem času.

A když se začnete do řeckých mýtů, najdete tam události z těchto velmi vzdálených dob popsané v alegorické nebo zkreslené podobě. Chronos chtěl tak moc zůstat navždy králem, že všechny své narozené děti uvěznil v podzemních labyrintech Měsíce, kde žili Atlanté cestující na arše. V mýtech se vypráví, že Chronos své děti snědl. A jen Dia zachránila jeho matka. Skutečně, matce se podařilo zachránit nejmladšího Chronova syna - Dia na Krétě. Kréta byla tehdy kolonií Atlantidy. Chronos měl celý harém žen a všechny jeho děti měly různé matky. Tak to bylo řečeno.

Vnitřní hlas vyprávěl, že dospělý Zeus požádal své sousedy, Hyperborejce, aby mu pomohli zachránit jeho bratry a sestry. Ti byli osvobozeni a přivedeni na Zemi, a Chronos byl zajat a uvězněn na stejném místě, kde strádaly jeho děti.

Byl však tak hříšný, že když se přiblížil k prastarému krystalu-stroji Měsíce-archy, aby pohnul Měsícem a pomstil se svému synovi a všem, kdo tehdy žili na Zemi, krystal vzplál a Chronos v těchto plamenech uhořel. Tak bylo řečeno.

Zde, ve starověké Atlantidě, se stal vládcem Poseidón, nejstarší syn Chronose, kterého zachránil Zeus.

Temné bytosti, zahnané do útrob Země, však nadále páchaly zlo. Přišly k Poseidónovi, vydávaly se za dobrou civilizaci a začaly ho poštvát proti Hyperboreji s tím, že odtud pochází všechno to zlo. Lstí a lží tlačily oba národy proti sobě. A vypukla válka.

Tato válka přivedla tehdejší svět k velké katastrofě. Tehdy se Země převrátila, změnily se její geografické póly, vypukla velká potopa popsaná v Bibli, zanikla samotná Atlantida, část Hyperborey a země Mu, která se nacházela v dnešním Tichém oceánu.

Před válkou se Zeus se svou rodinou ukryl na Krétě, kde ho kdysi zachránila jeho matka. Poseidon naproti tomu zůstal žít v moři, v podmořských městech, po zničení Atlantidy, jak bylo řečeno...

Na Měsíci stále zůstal krystal. Je tam doposud. Lidé, kteří tam přišli, ho mohli využít ke zlu, nebo z nevědomosti natropit spoustu škody.

Proto se na Měsíci objevili poslové světla - strážci krystalu: jsou to učitelé, kteří přišli ze Siria a Orionu. Své základny si zde zřídili také lidé světlé civilizace Arktura. Dodnes střeží krystal, vždyť v poslední době (od konce 19. století) se na Měsíci usadili takzvaní „šedí“ neboli Zetové, kteří se dostali do moci civilizace z Nibiru, jež chce naší civilizaci škodit.

Měsíc je dnes základnou mnoha světlých i temných civilizací. Stojí tam pro nás neviditelná hranice...

A vnitřní hlas pokračoval: *„Historie jde svým směrem a zákony karmy nutí národy, aby se poučili z chyb minulých. Ale jak ukazuje tentýž příběh, chyby se, bohužel, opakují...“*

Zapsala Valeria Kolcova 10.02.2013